

Π Υ Ρ Ε Ο Ε ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 4. Τηλ. 639.095-629.769 ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΑἴΓΝΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1977
ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡ. Β'. ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 12 (48). ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΧ. 10 ■ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ■ Διευθυντής Συντάξεως ΣΠΥΡ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΜΗΝΥΜΑ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1977

Εἰς τὰς πύλας μιᾶς νέας καιμπῆς τῶν χρόνων εὐρισκόμενοι, καλοῦμεθα νὰ στρέψωμεν νοῦν καὶ καρδίαν πρὸς τὸ παρελθόν μέχρι τὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ ἀντλούντες ἐκ τῆς μοναδικῆς τῶν λαῶν τῆς γῆς ἱστορίας μας πείραν καὶ διδάγματα, νὰ φωτίσωμεν τὴν πορείαν τοῦ παρόντος καὶ νὰ διασφαλίσωμεν τὴν συνέχισιν τοῦ μέλλοντος τῆς φυλῆς μας.

Τὸ παρελθόν, ἀμετακίνητον ἀπὸ ἀνθρωπίνην παρέμβασιν πλέον, μὲ τὰς λάμψεις τῶν ὑψηλῶν τοῦ ἐπιτευγμάτων καὶ τὰς σκιὰς τῶν σφαλμάτων μας, θωβὸς διδάσκαλος, ἄς γίνῃ δι' ὅλους μας ὁ χειραγωγὸς εἰς τὴν ἐπέκεινα πορείαν, διότι καὶ τὸ παρὸν εὐρίσκεται ὑπὸ μελανὴν ἐθνικὴν νέφωσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον ἀπαιτεῖ πνευματικὴν ἀνασυγκρότησιν καὶ ἐθνικὴν ἀναβάπτισιν εἰς τὰ νάματα τῶν παραδόσεων τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος, ἐφόδια ἀπαραίτητα διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἐθνικῆς πορείας τῶν Βορειοηπειρωτῶν ἀδελφῶν μας, οἱ ὅποιοι, κατὰ παραχώρησιν Κυρίου, ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνέρχονται τὸν Γολγοθᾶν τῶν, ἐπὶ κατασχύνῃ τῶν παγκοσμίων ἰσχυρισμῶν περὶ αὐτοδιαθέσεων τῶν λαῶν.

Μὲ ὑψωμένον καὶ ὑπερήφανον τὸ μέτωπον θὰ συνεχίσωμεν τὴν θαρραλέαν μάχην τῶν προγόνων μας εἰς ἀγῶνας καὶ εἰς εἰρήνην καὶ ὁ θέμις τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν Κύριος καὶ βασιλεὺς τῶν αἰώνων ἄς εὐλογῇ, μετὰ τῶν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας διαπύρων πατρικῶν εὐχῶν ἡμῶν, τὸ νέον ἔτος 1977 ἀντάξιον εἰς κραταιωσὶν ἐγκαρτερήσεως καὶ ἀποφασιστικότητος διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν δικαίων μας.

Αἰσίων καὶ εὐτυχῆς κατὰ Θεὸν τὸ Νέον Ἔτος 1977.

+ Ο ΑΘΗΝΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
Πρόεδρος τῆς Κ.Ε.Β.Α.

ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ

Μὲ τὸ φύλλο αὐτό, ἡ ἐφημερίδα μπαίνει στὸν δεύτερο χρόνο τῆς ἐπανεκδόσεως. Στὸν χρόνο ποὺ πέρασε, μὲ ἄρθρα καὶ σχόλια βασισμένα σ' ἀντικειμενικὰ στοιχεῖα, ἐπιδιώχθηκε ἡ ἐνημέρωσι γιὰ τὸ Βορειοηπειρωτικὸ ζήτημα. Διατυπώθηκαν ἀπόψεις, ποὺ ἀποβλέπουν στὴν ἀναζήτησι τῆς σωστῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ θέματος αὐτοῦ, ποὺ χρονίζει. Ἡ ἐκκρεμότητα αὕτη δικαιολογημένα γεμίζει πίκρα τὴς καρδιῆς τῶν Βορειοηπειρωτῶν.

Χωρὶς προκαταλήψεις καὶ καλοπροαίρετα, προβάλλαμε τὸ Βορειοηπειρωτικὸ καὶ προκαλέσαμε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρμόδιων. Δυστυχῶς, δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ὡς τώρα θρήκαμε τὴν πρέπουσα ἀνταπόκρισι. Λυπούμεθα γι' αὐτό. Θὰ συνεχίσωμε τὴς προσπάθειές μας πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι. Ἄν ἡ συναίσθησι τοῦ καθήκοντος ἡμῶν ὑποχρεώνη, μὲ τὸν καινούργιο χρόνο, νὰ εἴμαστε κάπως πιὸ σκληροὶ στὴν ἐπισήμανσιν τῶν παραλείψεων, καὶ τῶν ἐνδεχομένων συνεπειῶν, ἡ

εὐθύνη δὲν εἶναι δική μας. Ἄναγκαζόμαστε γι' αὐτό. Ἐπαναλαμβάνομε ὅτι εἶναι καιρὸς οἱ ἀρμόδιοι, ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τῶν συνόρων, νὰ ἀναλογισθοῦν τὴς εὐθύνες τους καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν θαρραλέα τὴν πραγματικότητα.

Ἀπὸ ἐλληνικῆς πλευρᾶς, κάνομε ἐκκλησίη στοὺς ἀρμόδιους νὰ πτεθοῦν ἐνώπιον τοῦ ὑπάρχοντος προβλήματος καὶ τῶν εὐθυνῶν τους ἐναντι τῆς ἱστορίας. Ἄς θγάλουν τὸν ἐπίδεσμο ἀπὸ μιὰ πληγὴ ποῦ, εἴτε τὸ θέλουν, εἴτε ὄχι, ὑπάρχει. Ἄς θέσουν ρεαλιστικὰ τὸ ἐθνικὸ αὐτὸ θέμα ἐπὶ τάπητος, μὲ τὴν ἀνάλογη ἀξιολόγησι. Ὁ καιρὸς ποῦ περνᾷ εἶναι εἰς θάρος τῶν δεοντολογικῶν ἐξελιξεων καὶ λύσεων.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀλβανικὴν πλευρά, οἱ ἀρμόδιοι ἄς ἀποβάλουν ἐνδεχόμενες προκαταλήψεις καὶ δυσπιστίες. Ἄς ὀπλισθοῦν μὲ τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος γιὰ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπάρξεως τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος καὶ ἄς κάνουν τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν τίμια ἐπί-

λυσί του. Νὰ εἶναι θέθαιοι, ὅτι κάθε σχετικὴ πρωτοβουλία τους θὰ ἐκτιμηθῇ ἀπὸ τὸν Βορειοηπειρωτικὸν πληθυσμό. Θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ πληθυσμός, ποὺ στὴν συνέχεια θὰ χρησιμεύσῃ σὰν συνδετικὸς κρίκος ἀνάμεσα στὰ δύο γειτονικὰ κράτη. Πρῶτοι οἱ Ἀλβανοὶ θὰ ἐξυπηρετηθοῦν καὶ θὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ μιὰ τέτοια πρωτοβουλία.

Ἡ ἐφημερίδα αὕτη, μὲ τὸν καινούργιο χρόνο, θὰ ἐπιμείνῃ πιὸ ἐντονα στὴν ἐπισήμανσιν τῆς ἀνάγκης, νὰ ἐξευρεθῇ τὸ γρηγορώτερον ἡ λύσις τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος, σύμφωνα μὲ τὸ δίκαιο καὶ τὴν ἠθικὴ δεοντολογία. Ἐπιμένομε νὰ τονίζωμε ὅτι, μὲ τὴν παράτασι τῆς ἐκκρεμότητος, προσβάλλονται πανανθρώπινες ἀξίες, σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴς ἐλευθερίες καὶ τὰ στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Ἐνῶ παράλληλα, δηλητηριάζονται οἱ σχέσεις δύο γειτονικῶν λαῶν, ποὺ ἔχουν κάθε λόγο καὶ κάθε συμφέρον νὰ ζοῦν φιλικὰ καὶ ἀδελφωμένα, στὸν εὐαίσθητο Βαλκανικὸν χώρο.

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ

ΟΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΡ. ΗΠΕΙΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Ἐνα πρόβλημα ποὺ ἀπασχολεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ τὰς, κατὰ καιροὺς, ἐλληνικὰς Κυβερνήσεις, ἀλλὰ κυρίως τοὺς ὁμογενεῖς ἐκ Βορείου Ἡπείρου καὶ Τουρκίας, ὀδηγεῖται ἀργὰ μὲν, ἀλλὰ μὲ σύνεσιν καὶ προσοχὴν, πρὸς βαθμιαίας λύσεις, ὥστε νὰ ἐλπίζεται ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀρθοῦν ὅλαι, αἱ ἀπὸ ἐτῶν ὑφιστάμεναι ἀνωμαλίας καὶ ἀδικίας.

Τὸ θέμα — ὅπως τὸ ἐχαρακτήρισεν ὁ ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν κ. Ι. Ἰορδάνογλου — εἶναι πελώριον καὶ χρῆζει κυβερνητικῆς ἐξετάσεως.

Πάντως, ἡ Βουλὴ ἐψήφισε τὸ Ν.Δ. περὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀρ. 12 τοῦ Ν. 2475) 20 περὶ μεταναστεύσεως καὶ ἀποδημίας καὶ τὸ Νομοσχέδιον αὐτὸ σκοπεῖ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁμογενῶν τῆς Β. Ἡπείρου καὶ Τουρκίας, ποὺ διαβιοῦν ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀλλὰ διὰ λόγους ἐθνικοῦς, δὲν τοὺς δίδεται ἀκόμη ἡ ἐλληνικὴ ἰθαγένεια.

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ κυβερνητικὴ μέριμνα δὲν θὰ βραδύνῃ καὶ πάλιν νὰ ἐκδηλωθῇ, οὔτως ὥστε οἱ ξεριζωθέντες ἀδελφοί μας, νὰ αἰσθανθοῦν ὅτι ἐδῶ, εἰς τὴν Πατρίδα, ἡ στοργὴ δὲν ἀποτελεῖ νεκρὸν γράμμα, ἀλλ' ἐκφράζεται μὲ ἐκδηλώσεις ρεαλιστικὰς καὶ τελεσφόρους.

(«ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ»)

ΤΑ ΤΙΡΑΝΑ

Ἡ βίαια ἐπίθεσις τῆς «Ζέρι ἰ Πόπουλιτ», ὄργανο τοῦ Κ.Κ. Ἀλβανίας, κατὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, τὴν παραμονὴ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ κ. Μπίτσιου στὸ Βελιγράδι, δὲν εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπαρτηρητό.

Τὰ Τίρανα εἶναι φανερό, ὅτι ἀνησυχοῦν ἀπὸ τὴν σοβιετικὴν πολιτικὴν στὰ Βαλκάνια. Δὲν αἰσθάνονται ἀσφάλεια παρὰ μόνον προστατευμένα πίσω ἀπὸ τὸ τεῖχος ποῦ ἀντιπροσωπεύουν γιὰ τὴν Ἀλβανία, ἡ Γιουγκοσλαβία καὶ ἡ Ἑλλάδα. Ἄν μιὰ ἀπὸ τὴς δύο χῶρες ἢ — ἀκόμα χειρότερα — καὶ οἱ δύο μαζί, περιέρχονταν κάποτε ὑπὸ σοβιετικὸν ἔλεγχον, θὰ ἦταν ἀδύνατον στὴ χώρα τοῦ Ἐμβέρ Χότζα νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν της.

Ἐτοὶ ἐξηγοῦνται οἱ προειδοποιήσεις τῶν Τιράνων πρὸς τὴν Ἀθήνα καὶ τὸ Βελιγράδι, σχετικὰ μὲ τὴς προθέσεις τῆς Μόσχας καὶ οἱ ἐκκλήσεις της γιὰ ἀμυντικὴν οὐσπείρωσιν τῶν ἀνεξαρτητῶν βαλκανικῶν κρατῶν. Καὶ ὅταν οἱ προειδοποιήσεις αὗτες καὶ οἱ ἐκκλήσεις προέρχωνται ἀπὸ μιὰ κυβέρνησι κομμουνιστικῆς, ποὺ γνωρίζει πρόσωπα καὶ πράγματα, ἔχουν, νομίζομε, κάποια βαρύτητα. Δὲν μποροῦν νὰ ἀποριφθοῦν ἀβασάνιστα, ὡς στερούμενες σημασίας.

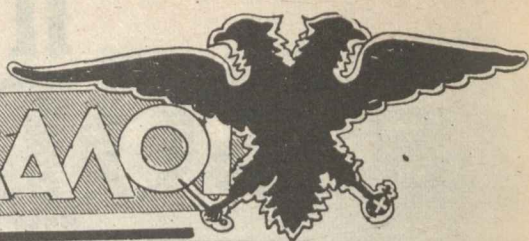
(«ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»)

ΣΩΣΤΟ ΚΑΙ ΣΚΟΠΙΜΟ

Ἐλπίζομε ὅτι δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ τῶν ἀρμόδιων πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Συλλόγου Βορειοηπει-

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΧΙΣΤΕΣ

Λαογραφία και Ιστορία

ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΟΜΟΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΩΝ ΛΑΚΩΝΩΝ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Του ΛΑΜΠΡΟΥ ΚΑΡΒΟΥΝΗ

Η ΛΑΚΩΝΙΑ, όπως όλοι το ξέρουν στον κόσμο, εφίπεται στην Πελοπόννησο. Έχει όμως δική της ιδιομορφία και στον χαρακτήρα και στις συνήθειες. Ο λαός της αποτελεί ξεχωριστή οντολογική και φανερώνει τις ίδιες ρίζες του, που έρχονται από τους αρχαίους καιρούς.

Επί παραδείγματι, ο τοπικός και η εδαφική της αγάπη στην πατρίδα γη. Ο εθεβέτος τρόπος και η ειλκήνεια. Επίσης η φιλομμία και η απολυτότης στο καθήκον.

Κανένας άλλος νομός, στον Μοριά, δεν διαθέτει το απόλυτον της διαθέσεως, σε τόσο ανεπτυγμένη κλίμακα. Δεν είναι βγαλμένο αυτό και νομίζω ότι πολλοί το ξέρουν, για να μην πω όλοι.

Οι Λάκωνες σήμερα αποτελούν ξεχωριστό, όπως και παλαιά στα ιδέες και παραμένον πιστοί στις παραδόσεις τους. Επίσης τους χαρακτηρίζει ανθρωπότητα και ανυπακοή αντίληψη με την δουλοπρέπεια.

Παρετήρησα, ότι πολλές ομοιότητες έχουν και οι Βορειοηπειρώτες με τους Λάκωνες. Είναι κι αυτοί κυρίαρχοι της οικογενείας και οι γυναίκες τους θεωρούν τον άνδρα κάτι σπουδαίο και σεβάσμινο και προστάτη του σπιτιού.

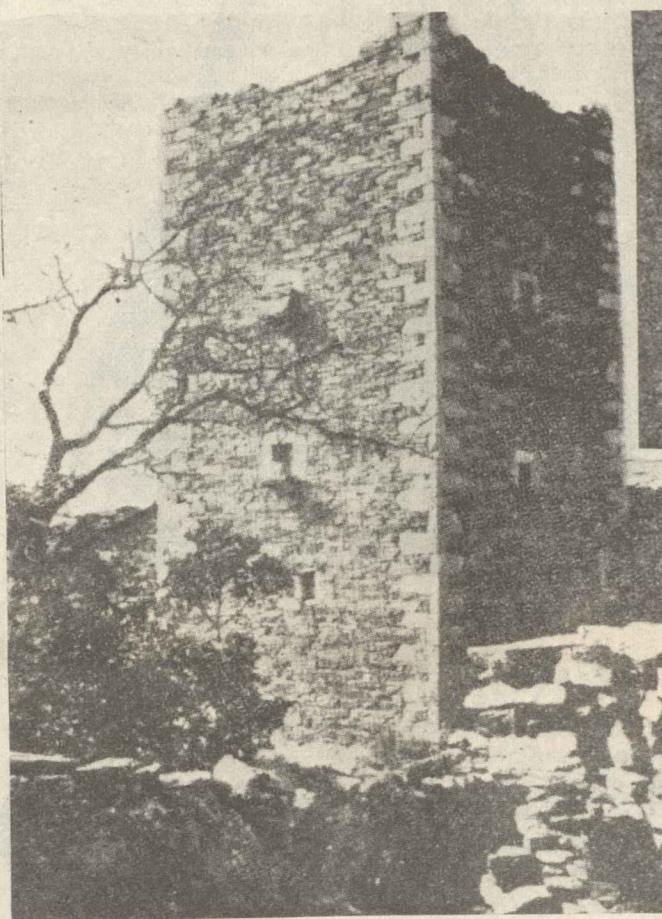
Είναι πιστές και διαγερτικές στις απαιτήσεις προς τον σύζυγό τους και παρομοιάζουν με τους Λάκωνες Μανιάτες τα τραγούδια τους, δηλαδή τα μοιρολόγια. Αν τα προσέξω, ο ειδικός καλύτερα βέβαια, αλλά και οποιοσδήποτε, θα καταλάβει πολλές ομοιότητες. Μία εξ αυτών είναι και η βοήθεια σε δεύτερα πλάνα της πρώτης, μοιρολόγιας, από άλλες, ή από άλλους, γιατί τα τραγουδούν και άνδρες.

Έχουν και μία άλλη ομοιότητα που είναι ακριβώς, εις το να λένε την σύζυγο με το όνομα του άνδρος, τόσο πολύ, που δεν είναι από το ίδιο χωριό ή νύφη που παίρνουν, αργότερα τα νέα παιδιά να μην ξέρουν το όνομά της, κι ως είναι συγγενής τους ή νύφη.

Με τους Λάκωνες Μανιάτες, μοιάζουν οι Βορειοηπειρώτες και στην συνήθεια να δρουν στάρι με γαρνιτούρα σικά ξερά και κόκκους από ρόδια, στις γιορτές των ανδρών, γιατί οι γυναίκες, προς Θεού, δεν εορτάζουν, από εποχή που και τ' όνομά τους το χάνουν μέσα στο αλκοολικό ανθρώπο τους.

Θα φανή πως απολύτως αυτό στους πρωτεύουσά τους και αντιποικιακά. Έαν όμως, το κρίνουμε σωστά, θα παρατηρήσουμε μία καλύτερη ήμνια στα ζευγάρια. Όλοι γνωρίζουμε πόσο καταπύτησαν την θρησκευτική συμφωνία του γάμου οι εξελιγμένοι και αδέσμευτοι, από παροπαράδοτα ιδέες. Τα διαζύγια είναι στην πρώτη αριθμητική σειρά και οι απιστίες δεν μπορούν να μετρηθούν.

Γι' αυτό οι Λάκωνες και οι Βορειοηπειρώτες έχουν πρωτεύει στον τομέα της ήθικης αξιοπρέπειας και είναι πάν αναμμένα κεριά στον λόγο του σημερινού ανήλικου έπαισιου.

τική συμφωνία του γάμου οι εξελιγμένοι και αδέσμευτοι, από παροπαράδοτα ιδέες. Τα διαζύγια είναι στην πρώτη αριθμητική σειρά και οι απιστίες δεν μπορούν να μετρηθούν.

Γι' αυτό οι Λάκωνες και οι Βορειοηπειρώτες έχουν πρωτεύει στον τομέα της ήθικης αξιοπρέπειας και είναι πάν αναμμένα κεριά στον λόγο του σημερινού ανήλικου έπαισιου.

Ο ΣΤΙΧΟΣ ΜΑΣ

ΙΗΣΟΥΣ

Απόψε ήρθα κι' εγώ, γλυκειά αδελφέ της Ναζωραίας, δάδα παθή πνίγοντας εντός μου κι' άγια μίση, να κλάνω μπρός στο αϊμόφυρτο κορμί της πλέον ωραίας ψυχής, που έχει ποτέ στον κόσμο τοίτο ανδοδόχου.

Της Γαλιλαίας κλίνε σεμνή, προς το λευκό το φως σου πόσες φορές φτεροόγισαν των ταπεινών οι Έλπίδες! Πλήθη στανού κατάντησαν σταθμάν στο δικό σου: Δικοί και ξένοι οι Φαρισαίοι, αλλ, κι' οι Σταυρωτίδες.

Δεν είσαι ο πρώτος, μήτε κι' ο στενός Έσταιρωμένος, γλυκειά Ίησο, στον κόσμο αυτό της πίκρας και του φρόνου κι' όμως ή δόξα σου άσπλη μες στον θνητόν το γένος: Είσαι, δεν είσαι γνός Θεού, μα είσαι ο Θεός του πόνου!..

(ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ)

ΓΙΟΣΕΦ ΕΛΙΓΙΑ

ΟΛΥΜΠΟΙ ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΑ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΛΙΔΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΗΣ ΝΑΝΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

Μετά τις γιορτές, ή παρέα μαζεύθηκε πάλι στο καφενακί της γειτονιάς για να πη τις εντυπώσεις της από τις γιορτές.

— Ένας ακόμη νέος χρόνος ανοίγει τις φτερούγες του ν' αρχιλάσει το Σύμπαν, φιδύει μία δεσπνία, πίνοντας με απόλαυση το καφεδάκι της.

— Πάντα ονειροπαρμένη, επενέδω ή άπαισιόδοξη. Όλοι λένε Καλή Χρονιά, καλή τύχη. Και μένα με έρθει ο νέος χρόνος χαμένος στο χαρτί. Δεν κέρδισα ούτε στο λαχείο. Και το δωρο; Νάταν κι' άλλο. Λάθος μέσα σε πολύχρωμα λαμπύρια των δένδρων, στα παιχνίδια για τα παιδιά, στις κοινωνικές υποχρεώσεις. Τίποτα δεν άλλαξε, αναστέναζε κι' έσκυβε το κεφάλι.

— Μην αποκαίρης την ποιητιά μου, φώναζε ή αισιόδοξη. Έχει δικίο να ελπίζω. Καινούργιος χρόνος, πρωτόγνωρες χαρές. Και ή ελπίδα οδηγός. Άρκει να μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε τον νέο όρμημα. Να γεμίσουμε τις μέρες μας μ' αγάπη, σκοπούς, ιδανικά, νέες μελέτες και ενδιαφέροντα.

— Κι' όμως, έρχονται στιγμές που ή μελαγχολία νικά την καλή διάθεση.

Η κυρία που μίλησε ήταν όχηρή, με μακριά μαλλιά κι' ανήσυχα λεπτά χέρια. Μύριζε ένα άσπρο τριαντάφυλλο κι' αναστέναζε έλαφρα.

— Τότε αισθάνομαι τόσο μόνη στο σπίτι. Την Πρωτοχρονιά κανείς δεν μου τηλεφώνησε και δεν πήρα ούτε μία κάρτα.

— Ίσως να κλεινεται πολύ στον εαυτό σου, να μην προσφέρει αρκετή αγάπη στους άλλους, είπε ή ποιήτρια. Κατά βάθος, όλοι οι άνθρωποι διψούν για επικοινωνία.

— Μά, έχω φίλους, είπε ή ρομαντική κυρία. Όμως, όταν κάποιος καταλάβει πως από το στάδιο της φιλίας μας αρχίζει να γεννιέται ένας έρωτας, τότε παλαγώνει και ασπίζει. Δεν θέλει να νοιώθει έτσι. Αισθάνεται ότι είναι άρρωστος, διακρίνει την παρέα και τρέχει σε ειδικούς γιατρούς να θεραπεύσει με φάρμακα ήρεμιστικά την ψυχρή του. Κι' όμως, σοφοί λένε ότι έρωτας είναι φυσολογική ψύχωση, που μόνο ανώτερες ψυχές το νοιώθουν και πως πρέπει να περάσουν από όλα τα στάδια της. Ο έρωτικός καύμος, επίσης, είναι φυσιολογικό συμβάν στον έρωτικό κύκλο. Άνθρωποι που τα ένοιωσαν αυτά τα υπέροχα συναισθήματα, έγραψαν «Ρωμαίο και Ίουλιέττα», «Τριτάτο και Ίζόλδη».

— Ένας σκυθρωπός νεαρός με γυαλιά, ξερόδενε.

— Η συζήτηση κράτησε πολύ σε μάκρος, είπε.

— Άς αλλάξουμε όμιλία, λοιπόν, κι' άς πούμε κάτι σχετικά με τον καιρό, σιγοτραγουδούσε ή αισιόδοξη. Έσύ, λοιπόν, θα μάς πης τι σκέφτεσαι τώρα που μπήκες ή καινούργιος χρόνος;

— Έγώ σκέφτομαι πως... το πετρέλαιο ακριβήνει. Και τί άλλο πιά έχω χάσει. Άδριο πρόκειται να πάρω τους τόκους μου από το Ταμειούριο.

— Πρακτικό μυαλό, συμφωνήσαν όλοι.

Και ή λακωνικός φιλόσοφος μονολόγησε: «Ματαιότης ματαιότητων, τα πάντα ματαιότης».

Η παρέα συνέχισε τις εντυπώσεις της από τις γιορτές. Αναμνήσεις, άστεια, φωτογραφίες, λίγο κέφι, λίγο λήθη και μελαγχολία, όλα ανάμικτα.

Το σούρουπο έφτασε γρήγορα, την πρώτη Κυριακή του νέου χρόνου. Και ή παρέα σκόρπισε. Άν υπήρχε κάποια, έως, φευγαλέα νότα μελαγχολίας, ή τρελή Καρναβάλος θα την σαρώσει με το κέφι του.

«Καλές Άποψήρες», λοιπόν.

ΝΑΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

ΠΥΡΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

Οι ξένοι διά την Βόρειον Ήπειρον

Ο ΡΕΝΕ ΠΥΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΡΟΠΟΛΙΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ

Του κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο γνωστός Γάλλος δημοσιογράφος Ρενέ Πυώ (RENE PYAUX) είχε περιδεύσει την Βόρειον Ήπειρον κατά το 1913 ως απεσταλμένος της μεγάλης παρισινής εφημερίδας «TEMPS», εις την οποίαν απέστειλεν εκ των διαφόρων μερών της Βορείου Ήπειρου, τα οποία περιηγήσει τότε εντυπώσεις του. Τας αναποκρίσεις του ταύτας συνέκρινε σε ν' εραβύτερον εις ίδιον διέλιον υπό τον τίτλον «Η δυστυχισμένη Ήπειρος» (LA MALHEUREUSE EPIRE), εις την εισαγωγήν του όποιου διεκήρυττεν, ότι ή Ερώτη θα άφύνη να διαπραχθή εν έγκλημα. «L'EUROPE LA LAISSER COMMETTRE UN CRIME». Από τών στιγμών του Χρόνου, ο Ρενέ Πυώ διεξήγαγε σθεναρώτατον άγωνα υπό τών Ηπειρωτικών Δυνάμεων έξηρε τούς Ηπειρωτικούς άγώνες υπό της έλευθερίας και έκαυτηρίασε την πολιτική των Μ. Δυνάμεων εις την απάνθρωπον άποφασί των να παραχωρήσουν το έλληνιστικόν ημίομα της Ήπειρου εις το νεότευκτον αλβανικόν κρατίδιον.

Κατά τών Μάϊου του 1913 ο Ρενέ Πυώ εφύλασσε εις την Β. Ήπειρον. Από την Κέρκυραν έφθασεν εις το Δελφίνον και από του Δελφίνου κατηνύθη εις το Αργυρόκαστρον και την Δρόπολιν, την όποιαν αντικρίσει δια πρώτην φοράν από τών ιδιών της Μουζίκας. Η πεδιάς της Δροπόλεως εξεπλάσθη ενόπτιον του και δεν παύει ουδέ στιγμήν να διέπει το μαγευτικόν πανόραμα, το όποιον περιεκλείουν χιονοκρίστατοι κορυφαί. Από του αύχένος της Μουζίκας κατέρχεται εις την Γράβην, όπου εις την διασταύρωσιν των δέων δύο βελανιδιές συγκλίουν φυσικόν τέξον, το όποιον οι Έλληνολόγοι: κάτοικοι του χωρίου έχουν διακοσμήσει με σημαίες, ενώ συγχρόνως μεγαλοπρεπής υποδοχή του επεφύλασσαν από έλους τους κατοίκους με επικεφαλής τον Ιερέα και τόν διδάσκαλον. Ούτοι προσφωνούντες τον ευγενή ξένον, παρακαλούν αυτόν να διαπιστώσιν την έλληνικότητα της χώρας και να διαβεβαιώσιν εις την Γαλιαν την πίστιν των Ήπειρωτών, την όποιαν τρέφουν δι' αυτήν δια την υποστήριξιν των Ήπειρωτικών Δυνάμεων.

Συγχρόνως με την προσφώνησιν του διδάσκοντος, οι άνδρες και οι γυναίκες του χωρίου έστησαν προς τιμήν του ξένου ένθουσιώδη Ήπειρωτικόν χορόν και τραγουδόν σουλιώτικα τραγούδια.

Ο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

Ο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

Ο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

«Η άποψις ήτο φαντασμαγορική», γράφει εις την ανταπόκρισιν προς την εφημερίδα του. «Χιλιάδες μικρά σφύτα κινούνται μέσα εις το σκότος. Είναι λαμπροσφωρία. Πρό ήμιν δύο σημασιοφόροι έδεσαν από μιας άκρας την έλληνικήν και την γαλλικήν σημαίαν και μάς άνοιγουν τον δρόμον. Παιδιά, χαμηλώνοντα τα κηρία των έως εις την γήν, φωτίζουν τα δήματα του ασπασμίου επικρίπου. Και ούτω με θραύει δέμα λιτανείας, προχωρούμε. Μετ' όλί-

γο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνηφορικόν δρόμον της Μητροπόλεως και καταλείπει εις το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, πρό της εισόδου του όποιον άγίνοντι λιτανεία, την όποιαν δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του αντικρίσει.

Ο Ρενέ Πυώ, με ένθουσιώδεις ζητωκραυγάς ύπερ της Γαλιλαίας, Έκ του δικαστικού μετάρου ο Πυώ συνοδευόμενος υπό του Βασιλείου άνέρχεται τον άνη

Β' ΜΕΡΟΣ

ΜΕΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΝ!

Η τελευταία «εσωτερική» εκκαθάριση, κατά την οποία έφτασε το σκοτάδι, πολλά στελέχη του Ιθύνοντος Εθνικού Έργατικού Κόμματος, έγινε τον περασμένο Δεκέμβριο. Σφίχτηκαν πολλοί οι έδρες του καθεστώτος του Έμπερ Χότζα. Ήδη άρχισαν οι αποχωρήσεις και πολλοί υπάλληλοι, κόντηκαν στη μέση οι αποδοχές των «πρώτων κατηγοριών» (οις πρώτες κατηγορίες κρατικών λειτουργών περιλαμβάνονται και οι ήρωες, οι συγγραφείς και καθηγητές του Πανεπιστημίου των Τιράνων) και για τους λοιπούς υπαλλήλους η μείωση των μισθών εκτιμάται από 4 ως 25 ο.ο. Ένας ο' όλων των κόσμων οι μισθοί ανεβαίνουν, λόγω του ότι η ζωή ακριβαίνει ή δημιουργεί νέες ανάγκες, αντίθετος στην Αλβανία — την μόνη χώρα της Εξωτερικής που άγγισε το τί συμβαίνει στην υπόλοιπη κόσμο — οι μισθοί μειώνονται. Και όχι μόνον αυτό! «Επιβάλλονται» και πρόσθετες, φθρες, εργασίες. Και γενικεύεται, ακόμη και για τους πανεπιστημιακούς διδάσκοντες, συγγραφείς, ύπουρους και λοιπούς Ιθύνοντες, οι υποχρεώσεις εκτός της ειδικής απασχόλησής των, να προσφέρουν και χειρωνακτική εργασία, χωρίς α'ι'i' Χάριν του κράτους.

Σε καμιά άλλη κομμουνιστική χώρα δεν έχει «σφραγιστεί» τόσο πολύ ο παράγων ανθρώπου και σε καμιά άλλη κομμουνιστική χώρα δεν έχουν γίνει τόσο «οριζικές» εκκαθαρίσεις κατά τα τελευταία δέκα χρόνια. Ζήτηση είναι αν έχουν μείνει μόνον δύο απ' τους παλαιούς ύπουρους. Οι μόνονι όμως κάτοχοι της εξουσίας, ο Έμπερ Χότζα και ο Μεχμέτ Σέγγου, δεν αλλάζουν, κι' ας λέγεται ότι είναι βαριά άρρωστοι. Και είναι πάντοτε οι απόλυτοι κύριοι της Αλβανίας, που επιβάλλουν τις θελήσεις τους και το πρόγραμμά τους, χωρίς να

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΑΟ

Η ΑΛΒΑΝΙΑ

Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ

ΤΙΡΑΝΑ: Ένας κεντρικός δρόμος: Ο τροχονόμος (με το λευκό) ρυθμίζει την κίνηση ποδηλάτων, μοτοσάκ και κάρρων. Αυτόκινητα υπάρχουν μόνον τριακόσια ο' όλη την Αλβανία.

ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΣ ΚΑΙ ΣΟΒΑΡΟΤΗΣ

Γενικότερα, είναι αυστηρή και σοβαρή η κοινωνική ζωή. Η μαλλοχάρη στους άνδρες (και στους γέροντες) είναι απαγορευμένη. Οι εκπαιδευμένοι μόνον είναι κυνόνει η μητέρα. Τό διαζύγιο είναι πολύ δύσκολο. «Αντισυλλληπτική» δεν χρησιμοποιούνται.

Τηλεόρασις και ραδιόφωνο υπάρχουν, αλλά η παρακολούθησις ξένων εκπαιδευμένων απαγορεύεται. Ίδιωτικά αυτοκίνητα δεν υπάρχουν.

Σ' όληκληρη τη χώρα κυκλοφορούν μόνον 300 επίσημα αυτοκίνητα, κρατικά ύπηρεσιών, περιλαμβανομένων και των ταξί, που είναι επίσης κρατικά.

Οι συγκοινωνίες, άστικές και υπεραστικές, εκτελούνται με λεωφορεία παλαιάς κατασκευής. Ύπάρχει και μία στενή σιδηροδρομική γραμμή μεταξύ Τιράνων — Δυράκχίου.

Για μεταφορές προϊόντων, χρησιμοποιούνται κυρίως ιππικά, κάρα, υποζύγια και λίγα φορτηγά αυτοκίνητα.

Οι Αλβανοί, που κατορθώνουν, με τις οικονομίες τους, ν' αποκτήσουν ποδήλατο, θεωρούνται εύτυχες. Δημόσια κομμικά κέντρα, φυσικά, δεν υπάρχουν. Η «ψυχχαγία» του κοινού γίνεται στις λέσχες του Κομμουνιστή ή των κολχ'αζ και στις λαϊκές γιορτές. Κομμικά κέντρα λειτουργούν μόνον σε ύρεισιμα — έλάχιστα — μοντέρνα ξενοδοχεία, ποικυρισμένα για Εξ-

τα και φοιτητά, με την αθιέρωσι και χρηματικών δαβείων, όπως επίσης τυγχάνουν ειδικών οικονομικών ενισχύσεων και οι διακρινόμενοι από κάθε κλάδο, ως αποδίδοντες «πλέον του κανονικού».

Το έπαισημον δημοσιογραφικών όργων του Οικουμενικού Πατριαρχείου «Επίσκοπος» κατα-

γύλλει εις όλοκληρον τον κόσμον την κρατούσαν σήμερα κατάσταση, ότι η 5η γενική συνέλευσις του Κ.Κ.Α. έκρινε το 1967 την στροφή προς την κομμουνιστική Κίνα και καθάρησε τα δικαιώματα της Αλβανικής Εκκλησίας.

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

δικαιούται κάθε καλοκαίρι, διακοπών 15 ημερών με τα έξοδα καταβάλλόμενα υπό του κράτος. Θά έλεγε κανείς, ότι με την ξενοφοβία που υπάρχει, οι Αλβανοί ζουν σε κατάρσις απομονώσεως από τον υπόλοιπο κόσμο — και αυτό δεν είναι ψέμα. Όπως επίσης δεν είναι ψέμα ότι υπάρχουν και τέ-

ρα, διπλωμάτες ή μέλη έμπορικώς αντιπροσωπεύον, δ'χι τουρίστες, διότι ο τουρισμός δεν ένηθύνεται.

Τό αλβανικό καθεστώς δεν θέλει ξένους, καίτοι οι αλβανικές άπτες της Αδριατικής είναι θαλάσσιες. Στις πλάς του Δυρραχίου κολυμβούν οι λίγοι ξένοι και οι Αλβανοί πολίτες, έκαστος των οποίων

δικαιούται κάθε καλοκαίρι, διακοπών 15 ημερών με τα έξοδα καταβάλλόμενα υπό του κράτος. Θά έλεγε κανείς, ότι με την ξενοφοβία που υπάρχει, οι Αλβανοί ζουν σε κατάρσις απομονώσεως από τον υπόλοιπο κόσμο — και αυτό δεν είναι ψέμα. Όπως επίσης δεν είναι ψέμα ότι υπάρχουν και τέ-

ρα, διπλωμάτες ή μέλη έμπορικώς αντιπροσωπεύον, δ'χι τουρίστες, διότι ο τουρισμός δεν ένηθύνεται.

Τό αλβανικό καθεστώς δεν θέλει ξένους, καίτοι οι αλβανικές άπτες της Αδριατικής είναι θαλάσσιες. Στις πλάς του Δυρραχίου κολυμβούν οι λίγοι ξένοι και οι Αλβανοί πολίτες, έκαστος των οποίων

δικαιούται κάθε καλοκαίρι, διακοπών 15 ημερών με τα έξοδα καταβάλλόμενα υπό του κράτος. Θά έλεγε κανείς, ότι με την ξενοφοβία που υπάρχει, οι Αλβανοί ζουν σε κατάρσις απομονώσεως από τον υπόλοιπο κόσμο — και αυτό δεν είναι ψέμα. Όπως επίσης δεν είναι ψέμα ότι υπάρχουν και τέ-

ρα, διπλωμάτες ή μέλη έμπορικώς αντιπροσωπεύον, δ'χι τουρίστες, διότι ο τουρισμός δεν ένηθύνεται.

Τό αλβανικό καθεστώς δεν θέλει ξένους, καίτοι οι αλβανικές άπτες της Αδριατικής είναι θαλάσσιες. Στις πλάς του Δυρραχίου κολυμβούν οι λίγοι ξένοι και οι Αλβανοί πολίτες, έκαστος των οποίων

δικαιούται κάθε καλοκαίρι, διακοπών 15 ημερών με τα έξοδα καταβάλλόμενα υπό του κράτος. Θά έλεγε κανείς, ότι με την ξενοφοβία που υπάρχει, οι Αλβανοί ζουν σε κατάρσις απομονώσεως από τον υπόλοιπο κόσμο — και αυτό δεν είναι ψέμα. Όπως επίσης δεν είναι ψέμα ότι υπάρχουν και τέ-

ρα, διπλωμάτες ή μέλη έμπορικώς αντιπροσωπεύον, δ'χι τουρίστες, διότι ο τουρισμός δεν ένηθύνεται.

Τό αλβανικό καθεστώς δεν θέλει ξένους, καίτοι οι αλβανικές άπτες της Αδριατικής είναι θαλάσσιες. Στις πλάς του Δυρραχίου κολυμβούν οι λίγοι ξένοι και οι Αλβανοί πολίτες, έκαστος των οποίων

δικαιούται κάθε καλοκαίρι, διακοπών 15 ημερών με τα έξοδα καταβάλλόμενα υπό του κράτος. Θά έλεγε κανείς, ότι με την ξενοφοβία που υπάρχει, οι Αλβανοί ζουν σε κατάρσις απομονώσεως από τον υπόλοιπο κόσμο — και αυτό δεν είναι ψέμα. Όπως επίσης δεν είναι ψέμα ότι υπάρχουν και τέ-

ρα, διπλωμάτες ή μέλη έμπορικώς αντιπροσωπεύον, δ'χι τουρίστες, διότι ο τουρισμός δεν ένηθύνεται.

σερα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας — εκ των οποίων ένα στο Τεπελένι — αντί για φυλακές, για τους υποπίπτοντας σε άδικήματα (σπασιώτατα) και για τους «άντιδραστικούς», κυρίως για τους καταλαβανόμενους να τελούν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα κατ' όλην.

Πάντως, οι νέοι Ίδιος Αλβανοί, φανατικοί θαυμαστές του Έμπερ Χότζα, είναι υπερήφανοι για το κράτος τους. Τό ότι έχει έλάρχουν τους ματογράφους, μόνον λίγα άλλα, καθόλου σχεδόν αυτόν, καθόλου καρενά, ή θεωρούν άδαντά. Δέν θέλουν πολυτέλειες, αλλά θά-λειά και μία ζωή ήθους, ή επαναστατική άδαντα — χωρίς έξόρτησι από κανένα.

Γενικό σχόλιο: Η Αλβανία έχει τα μέσα να ήσυχ μόνη της. Γι' αυτό καλόν ήδρώνει, τό αότι κανείς για την συνεχιζόμενη από τό 1961, άνυπαρξία Σοβιετικού πρεσβευτού στο Τίρανα.

Από έτους, σημειώσι, άπουσιάζει και ο Κινέζος πρεσβευτής. Γιατί; Ούδεις τό έρει, πλόν των έπισήμων.

Ο Ύπτος, πάντως, έλεγχομένους υπό το κράτος, άδέν έχει γράψει. Και όμως, συγγήνητα πολλούς Αλβανούς που έμειναν περί έπιθερίας έκπαράσεως της γνώμης των. Ίποποιούν τις άννητημένες σε διάφορα κεντρικά σημεία πινακίδες, ήτοι ο καθένας μπορεί να γράφει τα παράπονά του ή να κλέβει την καταγγελία του. Είναι κι αυτό ένα είδος ελευθερίας γνώμης και έκδηλώσεως.

Ας σημειώσι ότι στην σημερινή Αλβανία, μνησται πάντοτε ο Μάρξ ήπος και ο Λένιν. Αλλά ά άδαντά το Στάλιν είναι έκείνος που κυριάρχει στο Τίρανα, ή ίση μορφή στο έθνικό ήθος του Αλβανών, Σκεντέρμπεη, που τιμάται και τώρα ως σύμβολο του άγώνος για την ήθική άνεξαρτησία. Ηταν ό ήθρος των Τούρκων κακιστών. Ο Στάλιν ήταν ό ήθρος των Έχθρων του σοσιαλισμού.

ΣΕΡΤΖΙΟ ΠΕΝΟΝΑΤΙ

Θά τεδ'η δέμα κανονικότητος τής Έκκλησίας τής Αλβανίας

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΘΑ ΖΗΤΗΣΟΥΝ ΝΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΧΕΘΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Θέμα κανονικότητος τής Έκκλησίας τής Αλβανίας προκείται να θέσουν οι ορθόδοξοι εκκλησίασι εις το Παγκόσμιον Συμβούλιον των Έκκλησιών.

Την πληροφορίαν αυτήν παρέσχε ο Πατριάρχης του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς τους αντιπροσώπους του ευρωπαϊκού Τύπου κατά την διάρκεια των έργων της Πεντακοστής Διοικητικής Συνόδου της Γενεύης.

Η Έκκλησία της Αλβανίας παρουσιάζει ιδιότυπον κατστάσι και με τάς αποφάσεις του Κ.Α.Α. που λαμβάνονται διά λογογραφίαν της Έκκλησίας αυτής δημιουργούνται προβλήματα που άναγκάζουν την άσπιν της ισοστάσεως των Έκκλησιών αλλά και το κανονικόν δικαίον της Έκκλησίας.

Το έπαισημον δημοσιογραφικών όργων του Οικουμενικού Πατριαρχείου «Επίσκοπος» κατα-

γύλλει εις όλοκληρον τον κόσμον την κρατούσαν σήμερα κατάσταση, ότι η 5η γενική συνέλευσις του Κ.Κ.Α. έκρινε το 1967 την στροφή προς την κομμουνιστική Κίνα και καθάρησε τα δικαιώματα της Αλβανικής Εκκλησίας.

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

«Εκτοτε η Εκκλησία είναι η μόνη που διατηρεί την ελευθερία της έκφρασις, ενώ οι άλλοι είναι υπό την εξουσία του Κ.Κ.Α. και της Κίνας».

Είναι γνωστό, σε όλους ότι η Αλβανία είναι ή χώρα, διότι είναι κομμουνιστική, αλλά δέν ήνκει στον κομμουνιστικό συνασπισμό. Αποτελεί, όπως λέει, ιδεολογική κληρονομιά του Λένιν και του Στάλιν, αλλά έχθρεύεται την Σοβιετική Ένωση και τον ευρωπαϊκό κομμουνισμό, διατηρεί φιλικές σχέσεις με την Κίνα, αλλά δέν θέλει συμφωνία μαζί της στην προσέγγιση με τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Αλλά αναφέρει σε έρευνά του ο δ'χι ποιος συνεχίζει: «Αρα, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ή χώρα αυτή τον 2.500.000 κατοί-

κων, άποτελεί ένα άποκλειστικό πρότυπο, που δέν έχει άλλο όμοιο στον κόσμο. Η ιδεολογική διαμόρφωση συντελεί στην άπομόνωσί της. Καλύπτεται, κυρίως, από δούνα, που την χωρίζουν από τον γειτονικό αστικό και ελληνικό κόσμο. Για όλους είναι ή άσπαστη μέλη χώρας της Βαλκανικής.

Στο σχίσμα με την Μόσχα έπληξε στις 15 Νοεμβρίου 1960, όταν ο Έμπερ Χότζα, έλαβε τον λόγο στο συνέδριο του Κόμματος Έργασίας στην Αλβανία, και ένώπιον 81 αντιπροσώπων από διάφορες χώρες, έπέκρινε την πολιτική του Χρουστσώφ. Από τότε άρκεται και άσ χείμαυρος της μεγάλης

μοναξιάς. Είναι και ο τίτλος ενός μυθιστορήματος, που τελευταία έβγαλε ο Γιοσήφ Μαντά, γνωστός Αλβανός συγγραφέας.

Από τότε, ή Ρωσία κήρυξε έναν οικονομικό πόλεμο έναντι της Αλβανίας, με αντι-κειμενικό σκοπό να την υποχρεώσι να γονατίσι. Πέρασαν όμως 16 χρόνια, χωρίς ή Αλβανία να γονατίσι. Βέβαια, στο χρονικό αυτό διάστημα δέν σημειώθηκαν ουσιαστικές αλλαγές στο έσωτερικό της χώρας.

Ο ΜΙΛΟΣ Σπυρομίλιος άφέρωσε στον άείμνηστο Παναγιώτη Παυλίδη Πρόεδρο Πρωτοδικού Άργυροκάστρου, μετά 1915, την άπόφασις που έδόθη υπό το Πρωτοδικείο Άργυροκάστρου, ή οποία ό Μ. Χρονογράφον 1965. «Θα συγκινήσει όλους τους Ήπειρώτες και τους άλλους Έλληνες, για τό γεγονός ότι πρό

μίστο αιώνας, οι Βορειοηπειρώτες ένωσαν χρήση του πρώτου πολιτικού των δικαιωμάτων, έγραψαν επί λέξει ο Μ. Σπυρομίλιος (σελίς 242). Ένώ ή 17η Δεκεμβρίου ήτο άποφασισ ήμερα διά την Βόρειον Ήπειρον, διότι την ήμεραν αυτήν πραγματοποιή το κατάρτιστον πρωτοκόλλον της Φλωρεντίας, ή 17η του αούτου

μνήος του 1915, ήταν ήμερα άφασισισ διότι καί Βορειοηπειρώτες, διότι καί αυτήν έδημοσιεύη ή άνωτέρω άπόφασις του Πρωτοδικείου Άργυροκάστρου, την όποιαν σκόπιμον θεωρούμεν να επαναλάβωμεν δια μίαν ακόμη φοράν από των στήλων του έπυρου της Βορείου Ήπειρου, άπ' ήφωτος αυτήν εκ τό ελέου Κουβαράς.

παρ, πέντε χιλιάδας τετρακοσίας σαράντα μία (5.441), 6ον) Ο Β. Ζούτσης, τέσσαρες χιλιάδας τριακοσίας πέντε (4.306), 7ον) Ο Άχμντ Μουχτάρ Καραμπίνης, τρεις χιλιάδας εξακοσίας εξήκοντα (3.660), 8ον) Ο Μ. Κάσας, τρεις χιλιάδας οκτακοσίας πενήκοντα (3.850), 9ον) Ο Κυρ. Κυρίτης, πέντε χιλιάδας διακοσίας εξ (5.206), 10ον) Ο Σταύρ. Λέλιος, τέσσαρες χιλιάδας τριακοσίας ενήκοντα τρεις (4.393), 11ον) Ο Θεμ. Μπαμπίνας, πέντε χιλιάδας διακοσίας δεκά ενά (5.218), 12ον) Ο Βασ. Ντίλιος, τέσσαρες χιλιάδας εκατόν ογδοήκοντα μίαν (4.181), 13ον) Ο Δημ. Παπούλας, πέντε χιλιάδας οκτακοσίας δεκά τέσσαρες (5.314), 14ον) Ο Σταύρ. Παπαζής, τρεις χιλιάδας τετρακοσίας τριάντα ενά (4.439), 15ον) Ο Βασ. Παυλάκης, πέντε χιλιάδας και τριάντα (5.030), 16ον) Ο Σπύρ. Σπυρομίλιος, εξ χιλιάδας διακοσίας τριάντα ενά (6.239), 17ον) Ο Βασ. Σωτηράκης, πέντε χιλιάδας έπτακοσίας τριάντα ενά (5.739).

Όθεν, οι δεκά σχετικώς πλειονοψηφίσαντες εξ αυτών και έπομένως ως δουλεύει Άργυροκάστρου άνακηρυκτέον, είναι οι εξής κατά σειράν πλειονοψηφίας: 1ον) Ο Δημήτριος Δούλης, 2ον) Ο Σπύρ. Σπυρομίλιος, 3ον) Ο Βασίλειος Σωτη

‘Η Βουλή διά τούς διωγμούς των ‘Ελλήνων της Β. ‘Ηπείρου

ΕΖΗΤΗΣΕ ΝΑ ΛΗΦΘΟΥΝ ΜΕΤΡΑ

Οι διωγμοί των 300.000 ‘Ελλήνων της Βορείου ‘Ηπείρου και ο πειθαναγκασμός αυτών εις αλλαγήν των ελληνικών των ονομάτων, απησχολήσε χθές την βουλήν, κατόπιν έρωτήσεων βουλευτών της Ν.Δ. ‘Η Βουλή εξέτισε την παρέμβασιν της κυβερνήσεως διά την παύσιν των διωγμών. Ο υφυπουργός Έξωτερικών κ. Κ. Σταυρόπουλος, απήντησεν ότι καταβάλλονται προσπάθειαι διά την βελτίωσιν των σχέσεων των δύο χωρών.

‘Ομιλών πρώτος ο κ. Γ. ‘Αποστολάτος υπέγραμμισεν ότι, λίγον χρόνον μετά την αποκατάστασιν των φιλικών σχέσεων με την ‘Αλβανίαν (Σεπτέμβριος 1975) η αλβανική κυβέρνηση επέβαλλε την αλλαγήν των ονομάτων και των τοπωνυμίων οι οποίες δεν ήσαν άρεστές εις αυτήν. Το σχετικόν Δ/γμα έφερε αριθμόν 5339 και έψηφίσθη από την Λαϊκή Βουλή της ‘Αλβανίας, έτέθη δέ εν ισχύ το 1975.

Αυτό ήτο η χαριστική βολή, γιά τα κατάλοιπα του ελληνισμού στην ‘Αλβανία. Οι ‘Ελληνες της ‘Αλβανίας διεμαρτυρήθησαν έντονώτατα και αυτή των η διαμαρτυρία επέφερε την δήλωσιν από τον Έμβέρ Χότζα, ο οποίος τους απέκαλε μονορχοφασίστες.

Δέν είναι δυνατόν, συνέχισεν ο ομιλήτης να σιωπήσωμεν όταν καταπατούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα εις την βορειοηπειρωτικήν ελληνικήν μειονότητα.

Είναι γνωστόν, ότι από της εγκαθίδρυσεως του κομμουνιστικού καθεστώτος εις την Βόρειον ‘Ηπειρον, η ελληνική μειονότης έχει άπομονωθεί τελείως. ‘Επί σειράν ετών, δέν ήτο δυνατή η επικοινωνία ούτε δι’ αλληλογραφίας, μάλιστα γράμματα τα οποία άποστέλλοντο και έφεραν το κυανόλευκον χρώμα, όπως είναι τα αεροπορικά φάκελλα, έπεστρέφοντο ως άπαράδεκτα διά το καθεστώς. ‘Επιτρέποντο μόνον λευκοί φάκελλοι, οι οποίοι δέν έπρεπε να φέρουν γραμμάτισμα με παραστάσεις, θίγοντα το κομμουνιστικό καθεστώς. Είναι ακόμη γνωστόν, ότι όλοι οι ιεροί χώροι κατελήφθησαν από το κράτος. Το ελληνικόν μειονοτικόν στοιχείον εξεμεινώθη. ‘Ηδη, διά της αποφάσεως αυτής, θρησκευτικές πεποιθήσεις, οικογενειακές παραδόσεις, ήθη και έθιμα, ιστορικά όνόματα και τοπωνύμια, εξαφανίζονται διά παντός. Ζητούμε την παρέμβασιν της ελληνικής κυβερνήσεως, διά την προστασίαν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, 300.000 βορειοηπειρωτών αδελφών μας. ‘Η ελληνοτουρκική κρίσις, κ. Πρόεδρε, δέν δα πρέπει να άμδύνη την προσοχήν μας, και προς άλλας κατεβύσεις, όπου καταπατούνται τόσοι θανάσιως τα ανθρώπινα δικαιώματα αγαπητών αδελφών μας. Αναμένω από τον κ. υπουργόν να μάς δώση εξηγήσεις. (Παρατεταμένα χειροκροτήματα, έξ όλων των παρατάξεων πλην του ΚΚΕ έξ.).

Ο κ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

‘Εν συνεχεία, λαβών τον λόγον ο κ. Στυλιανός Παπαδάκης, ειπεν ότι από πολλά χρόνια παριστάμεθα μάρτυρες μιας συστηματικής προσπάθειας να ανθελλημιστή η Βόρειος ‘Ηπειρος. Οι 300.000 ‘Ελληνες οι οποίοι είναι εγκλωβισμένοι άσφυκτικώς, διότι η ήγείσα της ‘Αλβανίας με διαφόρους νόμους και αποφάσεις, τους έβασαν

προθεσίαν μέχρι 31-12-76 να αλλάξουν τα όνόματά τους και τα έπιθέτά τους. ‘Εν συνεχεία όλων αυτών και της τελείας άπομονώσεως, και μη έχοντες το δικαίωμα να επικοινωνούν με τους ‘Ελληνες συγγενείς των, άρχισε το θέμα να λαμβάνη διαστάσεις, τελευταίως το ζήτημα λαμβάνει μίαν εξουτελιστική μορφήν, δηλαδή άρχισαν τους ανθρώπους αυτούς που υποφέρουν τα πάντα να τους έμπαίζουν και να τους λένε ότι είναι μοναρχοφασίστες και ότι προκαλούν τους γέλωτας. Πρό αυτής της καταστάσεως κάθε ελληνική ψυχή εύρισκεται εν άγανακτήσει, ανεξαρτήτως πολιτικής τοποθετήσεως. Γνωρίζουμε θεαίως, ότι το θέμα δέν είναι και τόσο εύκολον.

‘Η τακτική της υποχωρήσεως φαίνεται ότι δέν απέδωσε τα άναμενόμενα αποτελέσματα. Το ίδιο συνέβη και με τις τουρκικές μειονότητες, και καταλήξαμε το ελληνικό στοιχείον να εξαφανισθή, το δε τουρκικόν στοιχείον που εύρισκεται εις την ‘Ελλάδα να έχη 10πλασιασθή. Διά τούτο και έγω παρακαλώ τον κ. υπουργόν των Έξωτερικών, να μάς πη πάνω σ’ αυτό το θέμα τί γίνεται. (Παρατεταμένα χειροκροτήματα).

Ο κ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

‘Απαντών ο υφυπουργός Έξωτερικών κ. Σταυρόπουλος, έτόνισεν ότι «έχομε άπτά παραδείγματα ότι εν τινι μέτρω το θέμα αυτό έχει ιφέρει καρπούς. Τελευταίως ο τύπος έσημείωσε ότι επικρατεί σήμερα φιλικόν κλίμα σχέσεων μεταξύ ‘Αλβανίας και ‘Ελλάδος. Το κλίμα τούτο επισυνάβη προσφάτως έποικοδομητικά και διά του ήγέτου της γείτονος χώρας εις την περί ‘Ελλάδος περικυπτή της έκθέσεως του προς το 7ον συνέδριον του Κόμματος ‘Εργασίας της ‘Αλβανίας, η οποία έτυχε λίαν ευνοϊκής υποδοχής ένταύθα.

Αυτή είναι η προσπάθειά μας και θα την συνεχίσωμεν μέχρι τέλους, χωρίς διακοπήν, και με δυνάμιν μπορεί να έχη καίνας πόνος σ’ αυτό το ζήτημα.

Δευτερολογών ο κ. ‘Αποστολά- έννοια των λόγων του κ. υπουργού τος, ειπεν ότι: Κύριε πρόεδρε, η είναι ότι η ελληνική κυβέρνηση θ άσυνεχίση όλας εκείνας τας άπαραιτήτους προσπάθειάς, προς διαφύλαξιν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της ελληνικής μειονότητας της Βορείου ‘Ηπείρου. Αυτό θα πρέπει να καταστή σαφές. Και έπειδή ανέφερε ο κ. υπουργός την δήλωσιν του ήγέτου της ‘Αλβανίας εί ετόν 7ον συνέδριον εις το ίδιο αυτό συνέδριο, όπως ανέφερα, προ έδη εις την δήλωσιν γιά τους Βορειοηπειρώτας.

(Σ. Σ. Συζητούμενου του θέματος τα θεωρεία είχαν κατακλυσθή από Βορειοηπειρώτας οι οποίοι έχειροκρότησαν τούς δύο βουλευ- τας).

Φωτοεποπτεία

‘Απειλητικό το μαύρο σύννεφο της μολυσμένης ατμόσφαιρας βαραίνει ολοένα με τον ίσκιο του τόν αίχμαλτισμένο σε σκαλωσιές Παρθενώνα. Γενική είναι η άπαιτησι «να σωθή η ‘Ακρόπολι, που κινδυνεύει». Κοινή κληρονομιά, τα μνημεία της αρχαιότητος, που άπειλούνται με όλική καταστροφή από τον χρόνο και την βιομηχανική ρύπανσι. Κοινή και η εύθύνη της ανθρωπότητος γιά την σωτηρία τους, τόνισε, μιλώντας στον ‘Ιερό Βράχο της ‘Ακροπόλεως, ο Γεν. Διευθυντής της ‘Ούνεσκο», κ. Μ. Μπόου.

Στιγμιότυπο από τον άγισμό των ‘Υδάτων στο Λιμάνι του Πειραιώς. ‘Από τον έορτασμό του ΟΧΙ στην ‘Αθήνα, στον όποιον πήραν μέρος και οι Βορειοηπειρώτες.

‘Η «‘Ηπειρωτική ‘Εστία» Θεσσαλονίκης στην κατάθεσι στεφάνου, στο «‘Ηρώον» του Γ’ Σώματος Στρατού, με την εύκαιρία του έορτασμού της επετείου άπελευθερώσεως της Κορυτσάς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ — ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ:

(Γυροδόν Βορείου ‘Ηπείρου)

Ταχ. Θυρ. 677

P. O. B. 677

ΑΘΗΝΑΣ

ATHENS—GREECE

Πληροφορίες:

K. E. B. A.

‘Ιπποκράτους — Ναυαρίνου 8

‘Αριθ. Τηλεφ. 629-769